jubba käeks olleks, kelleſt Piibli ramat rägib, et rahwas ei tösta ennam mooka teiſe rahwa wasto, ja tagguwad ommad moogad kabliks, ja ommad pigid ſirbiks. Agga ſelle järrele kuida asjad praego Ma peäl ſeiswad; polle niſugguſt kalliſt rahho aega ni pea lota, ſeſt ikka kulukſe weel ſöia kärra ſiin ja ſeäl.

Eeſtlastel olli wannal aial wägga paljo ebbajummalaid, jah ni paljo, et peaaego igga nähtawa asjal olli omma iſſiärralinne wäär- ehk ebbajummal. Tulli neile päwa- ehk ku-warjotaminnne, ni kui ſe mailma lomisſeſt ſadik olnud, ſiis arwaſid nemmad ja ütleſid ſedda ka nenda omma kele murde peal: päike ja ku ſüakſe ärra, ja wärſi ollid nemmad walmis omma ebbausſo tempude, kurja kuntſi ja pommiſemisſega ſedda „päikeſſe ja ku ärraſömiſt" keelma ja taewa walguſid terwed hoidma, et naad ei ſaaks ärramurtud. Ue aasta päwal teggid naad ölgedeſt ühhe ebbakuio, mis kui wanna-mees wäljanäitas, ja ütleſid tedda auustades: „Se jummal" woib omma wäe ja käega meie weikſid ja puddolojukſid kiſkja metſaellajatte eeſt hoida, et üksi murtud ei ſa, egga tohhi murdjad meie piride peäle tulla!" — Keik küllä rahwas, wannad ja nored, wiſid tedda ſure kiſſa ja kärraga küllaſt emale wälja i

pannid omma pöldude raiale ühhe pu otſa, otſego au-järje peäle istuma, et ſeäl piddi wahhimehhe ja kaitsmiſe ammetit piddama. Muidogi käiſid tedda ſeäl ſaggedaste watamas ja ommal kombel kui jummalat kummardamas. Igga noort kuud terretaſſid nemmad nende ſannadega: „Olle terweks ku, et ſinna wannaks ſaad ja minna noreks jään!" ja ütleſſid ſiis: „Ku ſigginego kuld temma illuks, agga innimenne jägo ni terweks, kui terras ja raud kindel ja tuggew on." Eeſtlaſſed piddaſid ka mönned metſa tukkad ja männikud, ja peälegi ükſikud puud ni pühhaks, et üksi ei tohtind mitte üht lehte egga witſarago ſeält wötta ja ohwerdaſſid nende ſees omma weikſid ja puddolojukſid, kui need wahheſt haiged ollid. Naad hüüdſid niſuggusid pühhaid ieſid ja metſandikkuid „Hioks" ja ſeſt on Hio-ma ſaar ommale nimme ſanud, ſeſt et ſeäl olli Eeſtlastel üks iſſiärranis pühha mets. — Jubba ammuſt aiaſt peti koddo usſid ka heateggiaiks ja woeti nende ellajatte hulka, kedda Eeſtlaſſed ommas ebbauskus kui magguſat roga ſöid, ſeſt naad arwaſid, et usſi lihha ſöminne toob neile koddoellajatte önne ja lehmad andwad ſiis hästi rohkeste pima. Et usſid nenda koddo liggi hoiti ja neid üksi ei hirmotanud, ſiis läkſid naad ni

Eesti-rahwa mÃ¤Ã¶nnus Kalender 1864, lk. 25